

Любѣцы-те, толко и по ничтожни, по глупави и по худороодни быватъ, — Защо-то не садосто злополучни, рече Парія-та. Злопогучіе-то прилича на черна-та гора Пемперска въ крайца-та на горещо-то царство Лахорійско. Докль возлѣзувашъ тая гора, не виждашъ освень сухы камени; но когда достигнишъ на верха, смотришъ небо-то надъ глава-та си и царство-то Касмирійско подъ нозѣ-те си.”

„Предрѣга и преистойна уприлика! рече Докторъ-ать. Воистина, до тойзи поясъ има да ся возлѣзе на тая гора. Твоя-тагора, добродѣтельный усамлѣнниче, была е по много трудоходима, защо то ты си возвышенъ надъ всыте миъ познаты человѣцы. Много злополученъ си былъ достигналъ? Но кажи ми перво защо твое плечя е толко уничижено, а Врахнанско-то толко почтено? Азъ ида отъ Игумена на Загренатска-та пагода, кой то не има по вече умъ отъ колко-то има тамошний болванъ, но му ся покланять като Богу. — Защо-то отговори Парія-та, казуватъ Врахмани-те какъ са ся родили най напредъ отъ глава та Врахманова, а Паріи те отъ нозѣ-те му. Казуватъ юще какъ Врахма като путешествовалъ и єкогда прибѣгналь